

Preek van 18 april 2019 - Witte Donderdag jaar **Steven Barberien**
EEN LAATSTE MAAL

Een laatste maal aan tafel, een laatste maal erop uit met de leerlingen, een laatste maal in stilte biddend tot zijn hemelse Vader... Jezus neemt afscheid. Hij voelt wat komen gaat en dat benauwt Hem. Zich overgeven aan de nakende dood en aan het ongelooflijk lijden dat daaraan voorafgaat, het kost Hem bloed en tranen.

Afscheid nemen, loslaten, het onwetende aanvaarden... We zien het bij Jezus en we zien het ook om ons heen bij vrienden of familie die met ziekte, lijden en sterven worden geconfronteerd. Het is heel herkenbaar... Een laatste keer dit of dat... De stille vertwijfeling, de angst om het hoe.

Wat toen gebeurde en nu nog gebeurt aan en met mensen is niet te vatten, ook niet voor wie geloven kan en wil. Het blijft een mysterie dat veel vragen oproept. Waar is God wanneer het lijden goede mensen treft?...

Toch zien we het antwoord daar waar we Jezus zien bidden..., waar Hij met vrienden aan tafel is. Waar vrienden, de eerste angst overwonnen, Hem toch achternagaan... Waar lijden en sterven is, is er vaak ook vriendschap en liefde... ook al is er soms verraad in het spel. Want vriendschap en liefde komen onder druk te staan. Niet iedereen kan goed omgaan met verlieservaringen. Sommigen lopen ervan weg. Ze kunnen het niet aanzien. Terwijl anderen juist nabij blijven en het kwaad samen met de persoon die het helaas overkomt, in de ogen kijken.

Witte Donderdag is een feest van nabijheid.
Vieren dat God ons nabij is:
in de eucharistie,
in zijn Kerk,
in de mensen om ons heen.

Maar deze avond doet ons ook beseffen hoe kwetsbaar dit alles is... Even stilstaan... en dat eens overdenken. Verbonden met allen die net als Jezus het lijden en de dood in het vooruitzicht hebben.